

Bobory Zoltán

Újra idézik szellemét...

Hogy csillog újra melletken
a sok színes jelvény!
Kiváló... meg Hűség... meg Egy az utunk...
Csak a szemetek fénylik jobban,
fölényesen, büszkén, ahogy kell(ett),
és sunyin, persze, ahogy illik.
Na és a gumigerincetek...
mint régen, piros szőnyegen
s néha szélén, sorban...
Egyenes, előre... egyenes, előre,
parancsra, intésre – padló, plafon.
Kigúvadt, alázatos szemekkel.

Csak ránk néztetek mindig másként.
A vattázott hivatali ajtók küszöbén
– *majd megnézzük, mit tehetünk...*
Öltönyösen, nyakkendősen, mindenek
körül Krasznaja Moszkva...
Ja, a csodálatos Békevonat!
Oh, be jó újra idézni szellemét,
a hányásszagot és a nyalás dalát...
Ide és ma, mikor újra följön napotok.
Hogy a szoba túlsó ablakán süt be?
Miből áll a másik világra kinézni?
Ott is kinéz némi hatalom
meg pénz meg egy kis dicsőség.
Dicsőség neked, Nyugat,
meg persze, most már Isten,
és közeli közel-kelet
meg távoli vad vadnyugat.
Nem megmondtuk? Előre, ország népe,
csak előre, amerre mutatják az utat...

BOBORY ZOLTÁN (1946) költő, író, a Vörösmarty Irodalmi Társaság elnöke. Utóbbi kötete: *Hósorsú eskük*.

Gondoljátok, a győzelem napjai jönnek?
Talán lesz hozzá némi szava a népnek.
S ha Isten megáld végre minket,
mehettek újra le a pincébe, meg
– hogy is mondják felétek? – a lécsóba.
Aminek, hiába, no, a szagát
vinnétek magatokkal könyvtárba,
galériába – jé, vannak ilyenek? –

Mi meg valahol rózsafüzért morzsolhatnánk
csendben, motyogva verseket, amiket szabad.

Ha hagyjuk! Ha hagynánk!

Ünnepelj csak, magyar!

Leveszi a polcról egy Illetékes(1),
unottan letörli róla a port,
aztán suvickolni kezdi;
pök is rá egyet – csillogjon ám!
Gyűrött nejlonzacskóban kiviszi
a pinceraktárból, föl, föl...
Kint már várják.
Mint varjak, feketék...
Illatos öltönyösök.
Kézről kézre adják –
hisz fontosak ők;
öltönye ujjával egyik-másik
még fényesíti – „miattam ragyog”.
Úgy adják át az Illetékesnek(2).
Helyezze el!
Ám ő nem éri fel
a posztamenst, amire
fel kell helyeznie.
Széket dugnak alá lihegve,
jaj, le ne essen szegény,
itt *mindenek* előtt...
Harangok szólnak, s fanfárok,
lila tömjénfüst lengi be a teret.

Mélyen a kamerába néznek
az Illetékesek(3).
A tömeg csak áll.
Aszpikos tekintettel, illőn.
A VIP is áll. Türelmetlen.
Bent várja őket aszpikos libamáj.
De...jaj...még Himnusz...
Végre, vége! Induló...
A megbízható megbízott
leemeli a helyéről(2),
a gyűrött nejlonzacskóba
visszatuszkolja, s indul;
le vele a dohzagú raktárba,
a helyére(1).
Ahol senki se látja,
sercent egy nagyot;
a többi közé rakja a polcra.
S rázárja a vasajtót
ünnepünkre.
A következő alkalomig.
Amikor, a francba,
dolgozni kell majd megint.

